

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2017
Senát I

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 231/2016
populárny názov	Ústavná sťažnosť neslúži na zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	23.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 1
analytická právna veta	Ak všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobnú či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, neznamená to, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Ústavná sťažnosť nie je právnym prostriedkom na zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o ochranu osobnosti. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo 6. júna 2011 tak, že žalobu zamietol, a v rozsudku ustálil, že pri výroku 1 ide o kritický názor odporcu v 3. rade, nie odporcu v 1. rade, ktorý bol v tom čase štatutárnym zástupcom odporcu v 3. rade. Okresný súd preto žalobu v časti smerujúcej proti odporcovi v 1. rade zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. V časti smerujúcej proti odporcovi v 3. rade žalobu zamietol, pretože podľa jeho právneho názoru nešlo o skutkové tvrdenie, ale o hodnotiaci úsudok, ktorý považoval za daných okolností za primeraný. Pri posudzovaní výroku 2 postupoval okresný súd obdobne a žalobu v časti smerujúcej proti odporcovi v 1. rade zamietol pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie, proti odporcovi v 3. rade návrh zamietol, pretože nešlo o skutkové tvrdenie, ale o hodnotiaci úsudok, kritiku, ktorá bola primeraná, návrh proti odporcovi v 2. rade ako vydavateľovi tlače, kde bol sporný výrok 2 len uverejnený, okresný súd zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil, keďže sa stotožnil s jeho právnym názorom, že napadnuté výroky mali charakter hodnotiacich úsudkov. Sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu dovolaním, ktoré najvyšší súd odmietol.
z odôvodnenia	Úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení

	<p>namietaných rozhodnutí. Súčasne je úlohou ústavného súdu posúdenie, či všeobecné súdy konajúce v tejto veci zasiahli do základného práva sťažovateľa na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.</p> <p>Krajský súd na základe podaných odvolaní v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, keď dospel k záveru, že oba napadnuté výroky majú charakter hodnotiacich úsudkov, ktoré boli vyslovené v inkriminovanom období, kedy bola otázka reformy zdravotníctva aktuálnou, a preto tieto zjednodušené kriticky vyznievajúce vyjadrenia (výroky 1 a 2) je nutné hodnotiť ako primerané, čo sa týka obsahu a formy, nevybočujúce z medzi nutných na dosiahnutie sledovaného a spoločensky uznávaného legitímneho účelu. Priznanie práva na ochranu osobnosti v prospech sťažovateľa by podľa názoru krajského súdu znamenalo neprimerané a neprípustné obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie. Vo vzťahu k odporcovi v 2. rade krajský súd posúdil argumentáciu okresného súdu o nedostatku vecnej legitímácie za nesprávnu, pretože podľa jeho právneho názoru mala byť žaloba aj proti tomuto odporcovi zamietnutá pre neodôvodnenosť. V súvislosti so sťažovateľom akcentovaným obdobným uznesením krajského súdu z 29. júna 2012, v ktorom bolo totožné vyjadrenie – výrok 1 vyhodnotený ako skutkové tvrdenie, krajský súd uviedol, že nie je viazaný právnym názorom vysloveným iným senátom odvolacieho súdu.</p> <p>Dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bolo správne odmietnuté ako procesne neprípustné bez preskúmania vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel totiž k ustálenému záveru, že v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, aj keď by rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedali požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, a to vzhľadom na stanovisko najvyššieho súdu pod č. 2/2016 Zb. v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia treba hodnotiť ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania.</p> <p>Ústavný súd si je vedomý toho, že situácia, keď všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobných či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, nie je optimálna. To však bez ďalšieho neznamená, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Pripomíname, že na nápravu tohto nežiaduceho stavu pozná právny poriadok celý rad právnych prostriedkov i spôsobov na usmernenie judikatúry (napr. § 22 zákona č. 757/2004 Z. z.). Týmto prostriedkom však zásadne nie je a nemôže byť ústavná sťažnosť. Obyčajná nejednotnosť judikatúry neznamená ani porušenie dohovoru, okrem vážnych a dlhodobých rozdielných rozhodnutí a pri absencii mechanizmu určeného pre riešenie konfliktných rozhodnutí, preto ani v tejto veci ústavnému súdu neprislúchalo zjednocovať judikatúru krajského súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľa nevyhoveli.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	EŠLP: Nejdet Sahin v. Turecko z 20. 10. 2011 ÚS SR: III. ÚS 491/2014, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	ochrana osobnosti arbitrárnosť práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	I. ÚS 632/2016
populárny názov	Rozhodovanie o náhrade trov konania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd nie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení, ktorým sa vec vracia na ďalšie konanie okresnému súdu. Súčasne, ak by sa obrana všeobecných súdov v konaní o neskôr podanej sťažnosti sťažovateľky odvíjala od poukazu na povinnosť súdu nižšej inštancie rešpektovať vyslovený, hoci ústavne nesúladný právny názor súdu vyššej inštancie, nebráni to ústavnému súdu vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa.
skutkový stav a základné fakty	V súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) sa Daňový úrad Košice IV [neskôr Daňový úrad Košice (ďalej len „žalobca“)] domáhal proti sťažovateľke určenia neplatnosti právnych úkonov. Uznesením okresného súdu zo 14. novembra 2011 bolo konanie zastavené z dôvodu, že žalobca nemal spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania, čo okresný súd vyhodnotil ako neodstrániteľnú podmienku konania. Na základe odvolania podaného žalobcom krajský súd uznesením z 8. júna 2012 potvrdil uznesenie okresného súdu zo 14. novembra 2011 o zastavení konania. Sťažovateľka vyčíslila trovy konania v podaní zo 14. augusta 2012, pričom okresný súd uznesením z 5. septembra 2012 zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľke trovy konania. Na základe odvolania žalobcu krajský súd uznesením zo 17. januára 2013 potvrdil uznesenie okresného súdu z 5. septembra 2012 a zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľke aj trovy dovolacieho konania. Proti obidvom uvedeným uzneseniam podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. januára 2014 obe uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka podala proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažnosť ústavnému súdu, ktorá bola uznesením sp. zn. I. ÚS 231/2014 z 21. mája 2014 odmietnutá. Následne vo veci opakovane rozhodol okresný súd uznesením zo 4. júla 2014 tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Po podaní odvolania krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne vychádzajúc z právneho názoru najvyššieho súdu uvedeného v jeho uznesení z 30. januára 2014.
z odôvodnenia	Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež platí, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí v zásade do výlučnej kompetencie týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika súvisiaca s konaním a rozhodovaním o náhrade trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade, ak by vo veci konajúci všeobecný súd extrémne vybočil z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť v zásade len na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (I. ÚS 5/2011). Ústavný súd konštatuje, že uznesenie okresného súdu o zastavení konania pre nesplnenie podmienok konania potvrdené v odvolacom konaní krajským súdom obsahovalo aj výrok o oddialení rozhodnutia o trovách konania, v odôvodnení odkazujúce na § 151 ods. 3 OSP, ktorý uvedenú možnosť pripúšťa iba vtedy, ak príslušný súd rozhoduje vo veci samej. V takom prípade odsek 3 vymedzuje ex lege aj začiatok plynutia lehoty na vyčíslenie trov konania, a to od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ako aj jej trvanie, a to tri pracovné dni. Uznesenie o zastavení konania však nie je rozhodnutím vo veci samej, ale procesným rozhodnutím, ktoré sa v prípade sťažovateľky nevyhlasovalo, a preto v zmysle § 151 ods. 4 OSP vznikla aj

povinnosť okresnému súdu vyzvať sťažovateľku ako žalovanú na vyčíslenie trov, keďže v konaní podala návrh na rozhodnutie o trovách. V takom prípade plyní trojdňová lehota odo dňa doručenia výzvy. Obe tieto ustanovenia (§ 151 ods. 3 a § 151 ods. 4 OSP) nie je možné podľa názoru ústavného súdu efektívne aplikovať súčasne. Ústavný súd zastáva názor, že výzva na vyčíslenie trov konania bola v prípade sťažovateľky zaslaná v súlade s § 151 ods. 4 OSP a ústavný súd uvedený postup hodnotí ako pozitívnu snahu okresného súdu poskytnúť ochranu práv sťažovateľke ako účastníkovi konania, a to najmä za situácie, keď zastavenie konania nezavinila a trovy konania si riadne uplatnila.

Pokiaľ okresný súd, ako aj krajský súd ako odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania (v čase po uznesení najvyššieho súdu, ktorého právnym názorom boli viazané) sťažovateľke náhradu trov konania nepriznali, pretože vyčíslenie trov konania doručené sťažovateľkou považovali za oneskorené, tak podľa názoru ústavného súdu nerešpektovali relevantnú právnu úpravu, resp. nesprávne aplikovali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného dôvodu sa napadnuté uznesenie krajského súdu javí ako svojvoľné a výrok napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania ako arbitráry.

Ústavný súd považuje za potrebné zaujať stanovisko aj k uzneseniu najvyššieho súdu, v ktorom vyslovil pre okresný súd, ako aj krajský súd záväzný právny názor (§ 226 OSP), ktorým sa uvedené všeobecné súdy pri prijímaní rozhodnutí o náhrade trov konania aj riadili. Ústavný súd konštatuje, že ak po právoplatnom ukončení konania pred všeobecnými súdmi ústavný súd pri meritórnom prerokovaní sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy dospeje k záveru, že právne názory formulované v uznesení najvyššieho súdu a rešpektované v ďalších fázach konania súdmi nižšej inštancie nespĺňajú požiadavky plynúce pre sťažovateľku zo základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nevylučuje to kladné rozhodnutie o takej sťažnosti.

Ak bolo vo veci sťažovateľky preto právoplatne rozhodnuté o zastavení konania a súčasne o odložení rozhodnutia o náhrade trov konania podľa § 151 ods. 3 OSP uznesením, ktoré sa nevyhlasovalo, a následne bolo nelogicky a v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku rozhodnuté, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania z dôvodu oneskoreného vyčíslenia trov konania sťažovateľkou poukazujúc na záväznosť právneho názoru vysloveného v uznesení najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní, ktorý v danom prípade považoval za procesne správny postup okresného súdu, ako aj krajského súdu postup podľa § 151 ods. 1 OSP (počítanie lehoty na vyčíslenie trov konania odo dňa vyhlásenia rozhodnutia), hoci v podnete generálneho prokurátora na podanie mimoriadneho dovolania tento na počítanie lehoty na vyčíslenie trov konania odvíja od právoplatnosti uznesenia o zastavení konania v súlade s § 151 ods. 3 OSP, ústavný súd považuje uvedený procesný postup a rozhodovanie dotknutých všeobecných súdov vo veci náhrady trov konania sťažovateľky za zmätočné a svojvoľné, neberúce do úvahy argumenty sťažovateľky a ani charakter predchádzajúceho rozhodovania o zastavení konania a účel § 151 ods. 4 OSP. Podľa názoru ústavného súdu sa § 151 ods. 1 OSP vzťahuje na situáciu, keď súdne konanie končí rozhodnutím, ktoré sa vyhlasuje, teda ide o rozsudok vyhlasovaný verejne alebo uznesenie vyhlasované za prítomnosti účastníkov konania. Ustanovenie § 151 ods. 3 OSP zase rieši situáciu, keď všeobecný súd rozhodnutie o trovách konania vyhradí na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a preto in concreto neprichádza do úvahy aplikácia ani jedného z predmetných ustanovení. Jediným ústavne akceptovateľným a garantujúcim ochranu označených práv sťažovateľky je preto postup podľa § 151 ods. 4 OSP, teda výzva na vyčíslenie trov konania, čo okresný súd pri prvom rozhodovaní o trovách konania aj učinil, hoci v nesprávne ustanovenej lehote.

K uvedenému ústavný súd tiež dodáva, že nesprávne poučenie súdom ako znalcom práva nemôže byť na ťarchu účastníkov konania, a preto sa ústavný súd v danej veci stotožňuje s právnym názorom sťažovateľky, že v jej prípade nemožno prihliadnuť na zmeškanie takto stanovenej procesnej lehoty, pretože by jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:

Základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

	<p><u>Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach z 15. októbra 2015 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 15. októbra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, I. ÚS 200/2011, I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, II. ÚS 56/05, I. ÚS 5/2011</p> <p>ESELP: Georgjidas v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok</p> <p>trovy konania-náklady konania</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>súd-viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa</p> <p>aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p>

spisová značka	I. ÚS 667/2016
populárny názov	Rozhodovanie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	
analytická právna veta	Ak v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do skončenia výkonu funkcií nezlučiteľných s výkonom verejnej funkcie nedošlo k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií o porušení povinnosti podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, verejný funkcionár sa mohol dopustiť iba jedného trvajúceho verejnoprávneho deliktu.
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vo funkcii člena predstavenstva BIONT, a. s., Bratislava, bola napadnutým rozhodnutím výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) uložená pokuta vo výške 5 298 € podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, keďže navrhovateľ vykonával funkciu nezlučiteľnú s verejnou funkciou (funkciu konateľa viacerých obchodných spoločností, ako aj funkciu člena dozornej rady jednej obchodnej spoločnosti) aj po uplynutí 30-tich dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru vyplýva, že napriek skutočnosti, že navrhovateľ uskutočnil právne úkony, na základe ktorých už nedochádza z jeho strany k porušovaniu čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, nie je možné zbaviť ho zodpovednosti za toto porušenie, pretože úkony smerujúce k ukončeniu funkcií nezlučiteľných s verejnou funkciou vykonal až v priebehu marca 2016.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti súčasne poukázal na rozhodnutie výboru sp. zn. VP/16/16/K vydaného v rovnaký deň ako napadnuté rozhodnutie výboru, ktorým mu výbor uložil pokutu za porušenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, pretože navrhovateľ neukončil vyššie uvedené funkcie do 30 dní od ujatia sa verejnej funkcie. Týmto rozhodnutím mu bola podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona uložená pokuta v sume 5 184 €, ktorú uhradil.</p>
z odôvodnenia	Predmetom konania pred ústavným súdom je námietka navrhovateľa spočívajúca v tvrdení, že výbor porušil ustanovenia ústavného zákona, keďže napadnuté

rozhodnutie výboru ukladá sankciu za identické porušenie ústavného zákona ako rozhodnutie sp. zn. VP/16/16/K zo 16. júna 2016, čo ústavný zákon podľa navrhovateľa neumožňuje, čím výbor teda nesprávne a v rozpore s ústavným zákonom vyhodnotil porušenie povinností navrhovateľa, ktoré mu z ústavného zákona vyplývajú.

Výbor má pri výkone pôsobnosti a právomoci vyplývajúcich mu z ústavného zákona postavenie verejnomocenského orgánu sui generis. Taktiež konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním sui generis upraveným ústavným zákonom (konkrétne čl. 9 a nasl. ústavného zákona), v rámci ktorého výbor v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona.

Ústavodarca s nesplnením alebo porušením povinnosti alebo obmedzenia ustanovených ústavným zákonom alebo zákonom spojil obligatórny právny následok vo forme sankcie – pokuty, prípadne straty mandátu alebo verejnej funkcie. Je však potrebné doplniť, že ústavný zákon umožňuje uložiť finančnú pokutu iba pri prvom nesplnení alebo porušení povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom, o ktorom rozhoduje príslušný (podľa ústavného zákona) orgán verejnej moci (v navrhovateľovej veci výbor). V prípade opakovaného nesplnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom zo strany verejného funkcionára, ak sa v predchádzajúcom konaní proti verejnému funkcionárovi právoplatne rozhodlo, že nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, je príslušný (podľa ústavného zákona) orgán verejnej moci (napr. výbor) povinný obligatórne uložiť sankciu straty mandátu alebo verejnej funkcie. Finančná pokuta by pri opakovanom konštatovaní nesplnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného týmto ústavným zákonom alebo zákonom a obligatórnym uložením sankcie v podobe straty mandátu alebo verejnej funkcie neplnila svoj preventívny účel.

V predmetnej veci nebolo sporné, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu ústavného zákona v tom smere, že počas výkonu verejnej funkcie vykonával súbežne aj po uplynutí 30 dní od začatia výkonu verejnej funkcie i funkcie nezlučiteľné s výkonom verejnej funkcie, čím porušil čl. 5 ods. 2 ústavného zákona.

V danej veci je potrebné posúdiť, či sa svojím konaním v rozpore s ústavným zákonom dopustil jedného alebo viacerých verejnoprávnych deliktov, resp. opakovane toho istého verejnoprávneho deliktu vo viacerých samostatne posudzovaných obdobiach alebo jedného verejnoprávneho deliktu v rámci celého preverovaného obdobia od začiatku výkonu verejnej funkcie do skončenia výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie.

Pokiaľ verejný funkcionár neskončil po uplynutí 30 dní od ustanovenia do verejnej funkcie výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, k dokonaniu verejnoprávneho deliktu porušenia zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie dochádza prvým dňom nasledujúcim po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie. Každý ďalší deň je udržiavaním protiprávneho stavu vyvolaného dokonaním tohto verejnoprávneho deliktu, a tento protiprávny stav je ukončený až skončením výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Pre účely správneho trestania sa však toto celé obdobie od dokonania verejnoprávneho deliktu (porušenia zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie) až po ukončenie protiprávneho stavu považuje za jedno konanie (skutok) a jeden verejnoprávny delikt, a to bez ohľadu na to, koľko dní, týždňov, mesiacov alebo rokov sa protiprávny stav udržuje, keďže ide o trváci verejnoprávny delikt. V prípade, že počas daného protiprávneho stavu dôjde k právoplatnému rozhodnutiu príslušného orgánu verejnej moci o porušení zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 1 a (alebo) 2 ústavného zákona, a verejný funkcionár aj po právoplatnosti tohto rozhodnutia naďalej vykonáva funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie (alebo nesplní či poruší iné obmedzenie alebo povinnosť v zmysle ústavného zákona alebo zákona), dopúšťa sa recidívy, a teda opätovného protiprávneho konania,

	<p>resp. opätovného spáchania verejnoprávneho deliktu.</p> <p>O porušení zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie a o uložení sankcie rozhodol výbor rozhodnutím sp. zn. VP/16/16/K zo 16. júna 2016, ako aj napadnutým rozhodnutím z toho istého dňa. Keďže v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do skončenia výkonu funkcií nezlučiteľných s výkonom verejnej funkcie nedošlo k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu výboru o porušení povinnosti podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona (obidve rozhodnutia boli vydané a nadobudli právoplatnosť v rovnaký deň), navrhovateľ sa tak dopustil jedného trvajúceho verejnoprávneho deliktu. Nemožno v danom prípade posudzovať konanie navrhovateľa ako porušenie ústavného zákona dvakrát v dvoch hodnotených obdobiach [a) do 30. dňa odo dňa ujatia sa verejnej funkcie, b) od 31. dňa odo dňa ujatia sa verejnej funkcie].</p> <p>Ďalšiu sankciu v podobe straty verejnej funkcie by bolo možné navrhovateľovi uložiť v prípade, že by po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia sp. zn. VP/16/16/K zo 16. júna 2016 opätovne alebo kontinuálne vykonával funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie, čo nebolo objektívne možné vzhľadom na rovnaký deň nadobudnutia právoplatnosti oboch rozhodnutí vydaných vo veci navrhovateľa.</p> <p>ústavný súd dospel k záveru, že doručením rozhodnutia výboru sp. zn. VP/16/16/K zo 16. júna 2016 navrhovateľovi nastala prekážka pre opätovné konanie a rozhodnutie (potrestanie) vo veci porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona vykonávaním funkcií nezlučiteľných s výkonom verejnej funkcie v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do marca 2016. Tým, že výbor napriek tomu napadnutým rozhodnutím opätovne rozhodol v totožnej veci, porušil tým princíp ne bis in idem vyjadrený v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7. Toto pochybenie výboru má ústavnoprávnu relevanciu a intenzitu a je dôvodom na zrušenie rozhodnutia sp. zn. VP/17/16/K zo 16. júna 2016.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/17/16/K zo 16. júna 2016 zrušil.</u> <u>Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 185/2014, II. ÚS 878/2014, III. ÚS 51/2015 EŠLP: Franz Fischer v. Rakúsko, č. 37950/97, rozsudok EŠLP z 29. 5. 2001, bod 22</p>
súvisiace právne predpisy	<p>ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>pokuta-uloženie verejná funkcia princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-zásada ne bis in idem</p>

Uznesenia:

spisová značka	I. ÚS 706/2016
populárny názov	Výška trestu odňatia slobody
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	23.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. a Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p>
analytická právna veta	Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať výšku trestov, ktoré boli uložené

	obžalovaným v trestnom konaní, pretože táto právomoc je výslovne daná všeobecným súdom.
skutkový stav a základné fakty	Špecializovaný trestný súd uznesením z 26. januára 2015 povolil obnovu konania vo veci, v ktorej bol sťažovateľ 1 odsúdený na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, sťažovateľ 2 na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na 22 rokov a sťažovateľ 3 na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 6 mesiacov. Obnova konania bola povolená z dôvodov uvedených v náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým vyslovil nesúlad § 41 ods. 2 Trestného zákona s čl. 1 ústavy. Napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu bol sťažovateľ 1 odsúdený na doživotie, sťažovateľ 2 na trest odňatia slobody v trvaní 21 rokov a sťažovateľ 3 na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov. Proti rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Najvyšší súd (ako súd odvolací) uznesením z 23. februára 2016 odvolanie sťažovateľov zamietol.
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu</p> <p>Proti napadnutému rozsudku špecializovaného trestného súdu bolo prípustné odvolanie. Sťažovatelia teda mali k dispozícii na ochranu svojich práv účinný opravný prostriedok, o ktorom bol príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť vo veci ochrany označených práv a námietkach sťažovateľov je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.</p> <p>K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu</p> <p>K argumentácii sťažovateľov, že najvyšší súd porušil zásadu primeranosti trestu, a tým aj čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že nie je oprávnený posudzovať výšku trestov, ktoré boli uložené sťažovateľom 1, 2 a 3, pretože táto právomoc je výslovne daná všeobecným súdom. Navyše v obnovenom konaní na rozdiel od iného obžalovaného, sťažovateľ 2 využil svoje právo a odoprel výpoveď, čo malo za následok zníženie trestu špecializovaného trestného súdu iba o jeden rok. Už z toho kontextu teda vyplývajú určité rozdiely, ktoré mohli mať vplyv na rozhodovanie všeobecných súdov o výške trestu pre sťažovateľov, bez ohľadu na to, že prvé úvahy o výške trestu pre sťažovateľa 2 a iného spoluobžalovaného boli iné. Sťažovateľ 3 nesúhlasil s uloženým trestom v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov, pretože takýto vysoký trest je extrémne neproporcionálny k povahe a závažnosti spáchaného trestného činu a k miere jeho viny a ku stupňu škodlivých následkov (poukazuje pritom na inú osobu odsúdenú za trestný čin vraždy, za ktorý jej bol uložený trest odňatia slobody iba v trvaní 11 rokov, a to spôsob vykonania tejto vraždy - 3x zaťal mačetu do hlavy poškodeného). Tvrdí, že nebol iniciátorom týchto skutkov boli nimi iné osoby, avšak tieto osoby získali beztrestnosť de facto a neboli nijako potrestaní na rozdiel od neho, ktorý ich iba spáchal. Ústavný súd konštatuje, že uvedené dôvody, ako aj nekonkretizovanú požiadavku sťažovateľa 3, že sa všeobecné súdy nijako nevyrovnali s jeho obhajobou [je to navyše aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pozn.], nemôže reálne posúdiť, pretože nie je skutkovým súdom a toto oprávnenie, resp. právomoc prináleží iba všeobecným súdom. Nemôže tiež zasahovať do hodnotenia dôkazov a konečného názoru najvyššieho súdu k osobám sťažovateľov, ich správaniu a vlastnostiam, a záverom vyplývajúcim zo znaleckých posudkov z odvetvia psychiatrie, resp. psychologičky.</p> <p>Nosné dôvody uvádzané sťažovateľmi (ich prevažná časť) s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g), h) a i) Trestného poriadku je dôvodom na podanie dovolania (účinný prostriedok nápravy), čo v okolnostiach posudzovanej veci zakladá odmietnutie sťažnosti pre neprípustnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd dopytom súčasne zistil, že sťažovatelia dovolanie proti namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu ani nepodali (v sťažnosti to tiež neuviedli, pozn.), teda nevyužili účinný opravný prostriedok na obranu svojich práv, ale priamo sa so sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy obrátili na ústavný súd.</p> <p>Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ich sťažnosť v tejto časti pre</p>

	<p>neprípustnosť bez toho, aby sa detailnejšie zaoberal obšírnymi námietkami sťažovateľov od bodu 1 do bodu 85 v ich sťažnosti, ktorými vyslovujú svoj názor na trestnú vec a nesúhlasia s právnymi a skutkovým závermi namietaných rozhodnutí najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, resp. špecializovaného trestného súdu. Navyše ústavný súd z vyžiadaných listinných dôkazov zistil, že niektoré námietky, tak ako ich predniesli v konaní pred ústavným súdom sťažovatelia, predtým neuplatnili a nenamietali v odvolaní doručenom špecializovanému trestnému súdu, resp. doplnení odvolania proti namietanému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu, najmä čo sa týka konkrétneho porušenia ich základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, alebo ich námietok, že tieto súdy porušili „zásadu in dubio pro reo...“. Takisto v rovnakej miere neuplatnili ani námietky týkajúce sa údajného nesprávneho výkladu asperačnej zásady, ale i námietky v doplnení sťažnosti týkajúce sa „neaplikácie ust. § 39 Tr.zák., resp. § 40 Tr.zák. v znení účinnom do 01.01. 2009“, ako ich predniesli a uvádzajú v sťažnosti pred ústavným súdom. V danom prípade sa preto ústavný súd ich námietkami bližšie nezaoberal (bráni mu v tom aj princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy).</p> <p>V konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a rovnako ani čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru v časti týkajúcej sa prejednávania záležitosti v primeranej lehote, pretože nejde o rozhodovanie v merite. Inými slovami, právna neistota sťažovateľov bola teda odstránená dávno pred podaním sťažnosti právoplatným odsudzujúcim rozsudkom (ešte na základe rozsudku Špeciálneho súdu Pezinok z 24. februára 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 13. septembra 2010, pozn.). Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: PL. ÚS 106/2011, IV. ÚS 236/07, I. ÚS 63/05, I. ÚS 750/2013
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>právomoc-právomoc všeobecného súdu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prietáhov</p> <p>trestné konanie-rozhodnutie o treste</p> <p>arbitrárnosť</p>

spisová značka	I. ÚS 730/2016
populárny názov	Predbežné opatrenie
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	30.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 4
analytická právna veta	Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle.
skutkový stav a základné fakty	Dňa 8. augusta 2014 podala sťažovateľka na okresnom súde návrh „na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov“. V tomto konaní podal 1. februára 2016 odporca návrh na nariadenie predbežného opatrenia obmedzujúceho vstup sťažovateľky do spoločnej nehnuteľnosti podľa § 74 a 76 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku, ktorému okresný súd vyhovel a uznesením zo 16. februára 2016 zakázal sťažovateľke vstupovať do bytu až do

	<p>právoplatného skončenia tohto konania vo veci samej. Krajský súd namietaným uznesením na základe odvolania sťažovateľky uznesenie okresného súdu potvrdil.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu označených práv namietaným rozhodnutím okresného súdu Proti namietanému uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie. Sťažovateľka teda mala k dispozícii na ochranu svojich práv účinný opravný prostriedok, o ktorom bol príslušný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť vo veci ochrany označených práv a námietkach sťažovateľky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.</p> <p>K namietanému porušeniu označených práv namietaným rozhodnutím krajského súdu Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh tiež zistil, že argumentácia sťažovateľky je iba pokračovaním prebiehajúceho súdneho sporu a nedosahuje potrebný ústavný rozmer. K výhradám sťažovateľky treba uviesť, že nedostatky právnej argumentácie zo strany okresného súdu (k čomu by, samozrejme, nemalo dochádzať) materiálne napravil krajský súd [uviedol, že nešlo o predbežné opatrenie podľa § 76 ods. 1 písm. g) OSP], a hoci nesprávne uviedol, že odporca to v návrhu nenavrhol, toto formálne pochybenie v odôvodnení nemá podľa ústavného súdu žiadny alebo len veľmi minimálny dopad na intenzitu prípadného porušenia práv sťažovateľky, pretože z iných okolností danej veci vyplývalo nielen to, že sťažovateľka sa v byte reálne dlhší čas nezdržovala, ale za užívanie bytu ani len neplatila. Obdobne na rozhodnutie odvolacieho súdu mali vplyv aj iné relevantné skutočnosti, prečo krajský súd v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze potvrdil namietané uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia [po vyžiadaní spisu z polície v súvislosti s podozrením zo spáchania priestupku voči občianskemu spolunažívaniu (predchádzalo návrhu na vydanie predbežného opatrenia) krajský súd zistil jej nevhodné správanie pri poslednej návšteve bytu, pozn.].</p> <p>Z namietaného uznesenia krajského súdu (obsahuje 7 strán) je zrejmé, že právnym základom jeho rozhodnutia boli ustanovenia o predbežnom opatrení zakotvené v § 74 ods. 1, § 102 ods. 1 prvej vete a § 76 ods. 1 písm. f) OSP, ktoré krajský súd citoval a tiež aplikoval v danej veci (krajský súd správne vec právne posúdil), a na tom nemení nič skutočnosť, že omylom uviedol, že odporca svoj návrh neoprel o ustanovenie § 76 ods. 1 písm. g) OSP. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu teda ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi údajným porušením označených práv sťažovateľky rozhodnutím krajského súdu o predbežnom opatrení, ako to uvádza sťažovateľka v dôvodoch svojej sťažnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
kľúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu predbežné opatrenie byt-právo užívania spoluvlastníctvo-bezpodielové spoluvlastníctvo manželov</p>

spisová značka	I. ÚS 535/2016
populárny názov	Hodnotenie dôkazov nadradeným súdom
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	14.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1

	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pokiaľ sa s konkrétnym dôkazom vysporiadal vo svojom rozsudku už krajský súd a najvyšší súd sa s odôvodnením stotožnil, nebol povinný opätovne sa ku predmetnému dôkazu vyjadrovať.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka ako podnikateľský subjekt a platiteľ dane z pridanej hodnoty podala žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Finančného riaditeľstva zo dňa 20. 06. 2014. Krajský súd Banská Bystrica o podanej žalobe sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti a postupu žalovaného zo dňa 20. 06. 2014 rozhodol rozsudkom zo dňa 24. 04. 2015 tak, že výrokom č. 1 podanú žalobu zamietol a výrokom č. 2 sťažovateľke ako žalobcovi náhradu trov nepriznal.</p> <p>Najvyšší súd o podanom odvolaní sťažovateľke voči rozsudku krajského súdu rozhodol napadnutým rozhodnutím zo dňa 03. 05. 2016 tak, že výrokom č. 1 rozsudok krajského súdu zo dňa 24. 04. 2015 potvrdil ako správny a výrokom č. 2 sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd pripomína, že podľa jeho doterajšej judikatúry odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.</p> <p>Vo vzťahu k tvrdeniu, že najvyšší súd sa nezaoberal odborným vyjadrením, ktoré sťažovateľka predložila, ústavný súd konštatuje, že skutočne sa krajský súd a ani najvyšší súd odborným vyjadrením nezaoberali a k nemu sa nevyjadrili.</p> <p>Znalec síce v predmetnom odbornom vyjadrení vyjadril svoj názor na vec sťažovateľky, avšak sám považoval za najvhodnejšie riešenie posúdenie celej veci súdom, čo aj bolo zrealizované. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že odborné vyjadrenie ako dôkaz nepovažuje za také, ktoré by malo vo veci sťažovateľky podstatný význam pre rozhodnutie, a teda ak sa odborným vyjadrením najvyšší súd nezaoberal, tento jeho postup nie je možné hodnotiť ako porušenie označených práv sťažovateľky.</p> <p>Ústavný súd nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah.</p> <p>Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní rozsudku vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojim vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom názorov všeobecných súdov. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p> <p>Odlišné stanovisko sudcu Milana Čalíka</p> <ol style="list-style-type: none"> Nesúhlasím s odmietnutím sťažnosti, pretože som toho názoru, že napadnutým rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k sťažovateľkou tvrdenému zásahu do jej práv. Podľa môjho názoru zhodne s rozsudkami všeobecných súdov aj uznesenie aprobuje nesprávnu prax daňových orgánov, ktorá pre daňový subjekt uvalila excesívne dôkazné bremeno týkajúce sa skutočného dodania tovaru a služieb od svojich dodávateľov, ktorí po uskutočnení nesporne preukázanej transakcie zostanú nečinní či nekontaktní alebo nedôslední a pod. Tento postup slovenských orgánov aplikácie práva je v rozpore s unijným právom i s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, najmä s rozhodnutiami C-80/11, C-142/11, C-324/11, C-285/11, C-642/11, C-643/11, C-18/13, C-277/14, C-120/15 a ďalších, podľa ktorých <ul style="list-style-type: none"> - z unijného primárneho (pozri napr. čl. 5 Protokolu č. 2 o používaní zásad subsidiarity a proporcionality Zmluvy o fungovaní Európskej únie v konsolidovanom znení) i ústavného práva (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) vyplýva povinnosť pre orgány verejnej moci členského štátu

	<p>dodržiavať zásadu právnej istoty a zásadu proporcionality v danej oblasti;</p> <p>- v demokratickom právnom štáte nie je možné, aby tieto orgány svojvoľne zaťažovali daňový subjekt zodpovednosťou, ktorá primárne leží buď na bedrách iného daňového subjektu alebo samotného správcu dane;</p> <p>- orgány verejnej moci musia rešpektovať uvedené právne zásady aj vo vzťahu k realizácii dôkazného bremena u správcu dane, a preto nemožno od daňových subjektov spravodlivo žiadať, aby plnili či dokonca uľahčovali „kontrolnú funkciu“ v tejto oblasti, ktorá leží na bedrách správcu dane a pod.</p> <p>4. Takže dôvodom odopretia nároku na odpočet dane na vstupe podľa Súdneho dvora nemôže byť ani skutočnosť, že sa príjemca tovaru (služieb) neuistil, či má poskytovateľ tohto plnenia okrem predmetnej faktúry k dispozícii aj iné doklady, ktoré by preukazovali, že boli tvrdené skutočnosti naplnené, ale ani to, že daňový subjekt nie je schopný preukázať transakciu o forme reálneho dodania tovaru (služieb), ktorá sa mnohokrát s odstupom času ani dokázať nedá.</p> <p>5. Z uvedených skutočností vyplýva, že Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom tohto konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky mal cez interpretáciu rozhodujúcich právnych noriem stanoviť ústavné limity jednotlivých ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty tak, aby pre ich aplikáciu bol nastolený vyvážený stav medzi daňovým subjektom a správcom dane.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, II. ÚS 307/06</p> <p>EŠLP: Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č 303-A, s. 12, § 29; Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>daň-dokazovanie v daňovom konaní</p> <p>daň-z pridanej hodnoty</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.